

Pápa, 1889. június 30. – Budapest, 1967. február 27.

Értelmiségi családban született, apja teológus, egyháztörténész, református püspök volt. A kassai premontrei rend főgimnáziumában érettségizett, majd a kolozsvári Református Hittudományi Akadémián volt teológus 1907-től 1910-ig. Ösztöndíjasként, 1910–1911-ben, a montauban-i Faculté Libre de Théologie Protestante-on tanult. Hazatérve a kolozsvári Református Hittudományi Akadémián a teológia helyettes, 1914-től az egyháztörténet rendes tanára volt. 1920-tól a debreceni református gyülekezet Péterfia utcai egyházrészének lelkipásztora, közben 1923-1930-ban a tiszántúli egyházkerület lelkészi főjegyzője is volt. 1930-ban nyilvános rendes tanári kinevezést kapott a debreceni Magyar Királyi Tisza István Tudományegyetem Teológiai Karára, keresztény egyháztörténetet tanított. A Magyar Tudományos Akadémia levelező tagjává 1935-ben, rendes tagjává 1946-ban választották.

1925-ben a református egyház konventi, 1928-ban zsinati tagja lett. A Tiszántúli Református Egyházkerület püspöke, egyúttal debreceni lelkész is 1938-ban lett, ugyanakkor megválasztották a felsőház tagjává. 1944. december 5-én tagja lett az akkor megalakult Debreceni Nemzeti Bizottságnak, amely december 16-i ülésén képviselővé választotta az Ideiglenes Nemzetgyűlésbe. Beválasztották az Ideiglenes Nemzetgyűlés politikai bizottságába, 1945. februárban tagja lett a debreceni törvényhatósági bizottságnak is. 1948 májusában a református Zsinat és az Egyetemes Konvent élére is ő került. 1949 szeptemberében minden egyházi tisztségéről lemondott és visszavonult az aktív közélettől. Hátralévő éveiben több fontos egyháztörténeti munkát írt.